

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/144/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417205708
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8417205708.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobkyne: X. N., nar. XX.XX.XXXX, N. XXX/XXX, XXX XX K. K. N., občan SR, proti žalovanej: Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. pobočka Prešov, IČO:35937874, Kúpeľná 5, 080 01 Prešov 1, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 3.523,71 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 2C/23/2017 - 76 zo dňa 16.5.2019 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Mení rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietá.
- II. Žalovaná má nárok na náhradu trov konania vo vzťahu k žalobkyni v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na súde prvej inštancie domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 3.523,71 eura s príslušenstvom. Uviedla, že Okresný súd Kežmarok dňa 19.10.2016 vydal uznesenie, v ktorom rozhodol, že exekúciu vedenú súdnym exekútorom A.. Q. M., so sídlom Ľ. N. XX, Z., pod sp. zn. EX 756/13 zastavuje, súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznáva a tiež nepriznáva žiadnemu z účastníkov exekučného konania náhradu trov exekučného konania. Dňa 31.8.2007 doručil žalovaný poverenému súdnemu exekútorovi návrh na vykonanie exekúcie. Dňa 8.10.2007 vydal súd exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Dňa 5.5.2016 doručil exekútor súdu podnet na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku, v ktorom uviedol, že si pre prípad zastavenia exekúcie neuplatňuje nárok na náhradu trov exekúcie. K podnetu priložil návrh žalovaného na zastavenie exekúcie z 25.1.2016, ktorý bol adresovaný exekútorovi. Dňa 15.12.2016 súdny exekútor vykonal vyúčtovanie exekúcie s neoprávnenou pohľadávkou vo výške 3 523,71 € + príslušenstvo. Žalobkyňa bola toho názoru, že na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie tým, že prijal od súdneho exekútora neoprávnenú pohľadávku na základe vykonanej exekúcie sp. zn. 3Er/666/2007 vo výške 3 523,71 € + príslušenstvo.

2. Okresný súd Kežmarok, ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 3523,71 € s 5% úrokom z omeškania ročne od 19.7.2017 do zaplatenia, a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Trovy konania súd stranám n e p r i z n á v a.“

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 10 ods. 1 písm. b), § 10 ods. 5, § 10 ods. 6 písm. b) zákona č. 273/1994 Z.z o zdravotnom poistení, § 23 ods. 1 zákona č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení, § 451 ods. 1, § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

4. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie skutkovo odôvodnil tým, že žalobkyňa bola žalovaným evidovaná ako platiteľ poistného titulom samostatne zárobkovo činnnej osoby na základe živnostenského oprávnenia č. ŽO - XXXX/XXXXX a ŽO - XXXX/XXXXX-XXXXX, vedeného v živnostenskom registri Okresným úradom Kežmarok, číslo živnostenského registra XXX-XXX. Podľa výpisu zo živnostenského registra ukončila svoju činnosť k 3.5.2010. Keďže si žalobkyňa nespĺnila zákonom uloženú povinnosť platiť poistné na zdravotné poistenie (opak preukázaný nebol, ani nie je v právomoci súdu v tomto konaní skúmať tieto skutočnosti), súd vychádzal z právoplatných a vykonateľných platobných výmerov, neskôr zrušených a zmenených po povolení obnovy konania, a z právoplatných a vykonateľných rozhodnutí Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou z 27.10.2015 ohľadom poplatkov z omeškania a zo 4.12.2009). Žalovaný podal dňa 13.2.2007 návrh na vydanie rozhodnutia platobným výmerom z titulu pohľadávky na poistnom na zdravotné poistenie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (ďalej len úrad), ako príslušnému správne orgánu podľa § 5 zákona č. 71/1967 Zb. a § 18 ods. 1, písm. a), bod 3 zákona č. 581/2004 Z. z.. Dňa 27.2.2007 úrad vydal Platobný výmer č. PV XXX/XXXXX/XXXX na dlžné poistné v sume 1 235,24 € a trovy konania v sume 12,34 € a Platobný výmer č. PV XXX/XXXXX/XXXX na dlžné poistné v sume 4 831,37 € na poplatok z omeškania na nezaplatené poistné a trovy konania v sume 48,33 €. Oba platobné výmery nadobudli právoplatnosť dňa 16.3.2007 a vykonateľnosť dňa 2.4.2007. Exekučné konanie sa začalo teda na základe právoplatných a vykonateľných exekučných titulov dňa 30.8.2007. Až na základe výzvy úradu sa žalovaný dozvedel, že si žalobkyňa uplatnila na úrade prepočítanie sumy nedoplatku a že dňa 31.8.2007 mu doložila rozhodnutie sociálnej poisťovne o priznaní starobného dôchodku. Nespĺnila si teda zákonnú povinnosť oznámiť túto skutočnosť v zákonnej lehote. Na výzvu úradu o zaslanie stanoviska k tejto skutočnosti zaslal žalovaný úradu stanovisko dňa 13.8.2009, vykonal prepočet pohľadávky na poistnom s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobkyňa je poberateľkou starobného dôchodku. Rozhodnutie o povolení obnovy konania úradom vo veci exekučného titulu č. k. PV XXX/XXXXX/XXXX zo dňa 27.2.2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.3.2007 a vykonateľnosť dňa 2.4.2007, ako uviedol vo vyjadrení žalovaný, mu nebolo do spisovania vyjadrenia k žalobe doručené. Výška pohľadávky na poistnom po vykonanom prepočte predstavovala sumu 1 235,06 €, oproti pôvodne vyčíslenému nedoplatku došlo k jej zníženiu o 0,18 €. Nové rozhodnutie z 4.12.2009 na celkovú sumu 1 247,40 € (1 235,06 € poistné a 12,34 € trovy konania) nadobudlo právoplatnosť dňa 4.1.2010 a vykonateľnosť dňa 20.1.2010 (č.l. 35 spisu). Predmetná pohľadávka na poistnom bola vysporiadaná dňa 20.1.2012. Vo veci exekučného titulu na poplatky z omeškania č. k. PV XXX/XXXXX/XXXX zo dňa 27.2.2007, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.3.2007 a vykonateľnosť dňa 2.4.2007, prebiehalo exekučné konanie ďalej, pretože žalovanému nebolo doručené rozhodnutie o povolení obnovy konania. Až dňa 23.12.2015 mu bolo doručené rozhodnutie zo dňa 27.10.2015, č. XXXXX/XXXX/XXX, č. k. PV XXX/XXXXX/XXXX, č. z. XXXXX/XXXX, ktorým bol pôvodný platobný výmer zo dňa 27.2.2007 zrušený a žalobkyňa bola zaviazaná na úhradu celkovej sumy 4 830,60 € a trovy konania 48,30 €. Oproti pôvodne vyčíslenej sume na poplatkoch z omeškania došlo k jej zníženiu o 0,77 €. Až po začatí exekučného konania teda žalobkyňa predložila doklady, majúce za následok zrušenie rozhodnutia, ktoré boli exekučným titulom. Vzhľadom na tieto skutočnosti úrad v obnovenom konaní vydaním nového rozhodnutia vo veci dňa 27.10.2015 a pôvodné rozhodnutie v zmysle § 64 ods. 3 Správneho poriadku sa muselo zrušiť. Keďže rozhodnutím úradu došlo k zrušeniu exekučného titulu, na základe ktorého prebiehala exekúcia, bol dňa 3.2.2016 podaný návrh na zastavenie exekúcie, tá bola uznesením súdu v spojení s opravným uznesením právoplatne zastavená vo výroku 1 a 3 dňa 9.11.2016 a vo výroku 2 dňa 24.10.2016. Exekučné konanie prebiehalo na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 3Er 666/2007. Súd nemá vedomosť o akej duplicitnej exekúcii, ako uviedla žalobkyňa „exekúciou na exekúciu“ by sa malo jednať, nič také zo zadovážených listinných dôkazov nevyplýva. Na žiadosť žalobkyne o odpustenie/zníženie poplatku z omeškania, ktorý bol vyčíslený platobným výmerom č. k. PV XXX/XXXXX/XXXX zo dňa 27.10.2015 na sumu 4 830,60 €, bola dňa 17.2.2016 uzavretá medzi N. a žalobkyňou Dohoda o odpustení/znížení poplatku z omeškania a žalobkyňa sa zaviazala uhradiť zvyšnú časť poplatkov, ktoré neboli odpustené. Ku dňu rozhodnutia o odpustení poplatku z omeškania boli evidované čiastkové úhrady spolu vo výške 2 228,01 €, vymožené a zaslané na účet žalovaného exekútorským úradom ešte pred doručením žiadosti o odpustenie poplatkov z omeškania. Zvyšná suma poplatkov vo výške 2 602,59 € bola žalobkyňou odpustená, k úrade na poplatkoch z omeškania po uzavretí tejto dohody teda nezostala žiadna suma.

5. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil tým, že žalobkyňa nespĺnila zákonnú oznamovaciu povinnosť, a to v zákonom stanovenej 8 dňovej lehote oznámiť poisťovni skutočnosť rozhodujúcu pre vznik alebo zánik povinnosti štátu platiť poisťné, neoznámila, že je poberateľkou starobného dôchodku, čo oznámila úradu a doložila rozhodnutím Sociálnej poisťovne o priznaní starobného dôchodku až dňa 31.8.2007. Exekučné konanie začalo na základe právoplatných a vykonateľných exekučných titulov, súd netvrdí opak, ale práve takúto situáciu, teda keď sa plní z právneho dôvodu, ktorý odpadol, rieši ust. § 451 Občianskeho zákonníka ako bezdôvodné obohatenie, ktoré sa musí vydať. Je irelevantné, že po vydaní nových rozhodnutí došlo k zníženiu vyrubených súm len o niekoľko centov. Relevantné je to, že pôvodné platobné výmery, na základe ktorých sa vykonávala exekúcia, ktoré boli v rozhodnom období, teda v čase podania návrhu na exekúciu, riadnymi exekučnými titulmi, boli neskôr po povolení obnovy konania zrušené, a teda súd opäť zdôrazňuje, plnilo sa z právneho dôvodu, ktorý odpadol. Tým samozrejme súd nechce tvrdiť, že žalovaný nemá nárok od žalobkyne na plnenie z titulu dlžného poisťného na zdravotnom poistení za rozhodné obdobia od 1.11.1997 do 30.6.1999, od 18.8.1999 do 31.8.1999 a od 1.9.1999 do 31.12.2004 a náhradu trov konania. Je na žalovanej, aby realizovala ochranu svojho práva zákonnými postupmi. Žalobkyňa riadne nešpecifikovala príslušenstvo pohľadávky, ktoré si v konaní uplatnila. Keďže pred podaním žaloby nevyzývala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, súd jej priznal úroky z omeškania až odo dňa podania žaloby v zákonnej výške. V súvislosti s riadnou nešpecifikáciou príslušenstva súd poukázal na judikatúru, z ktorej vyplýva, že táto skutočnosť nemôže byť žalobkyňi ako laičke v oblasti práva na jej ujmu. Napr. podľa rozsudku NS SR sp. zn. 3Cdo 219/2007, Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 79 ods. 1 nevyžaduje, aby žalobca po stránke formálnej do najmenších podrobností formuloval návrh budúceho želaného výroku súdneho rozhodnutia. Z jeho doslovného znenia je zrejmé, že za postačujúce považuje, ak žalobca v žalobe vyjadrí podstatu / zmysel / toho, čoho sa v konaní na základe opísaného skutkového stavu domáha. Petit žaloby, tak ako žalobca formuluje v podanej žalobe alebo neskôr v priebehu konania, je súd povinný posudzovať čisto z hľadiska obsahového, t.j. či je v žalobe dostatočne presne, určito a zrozumiteľne vyjadrené, čo žalobca žiada. Súd do výroku svojho rozhodnutia nemusí prevziať doslovne žalobcom formulovaný petit žaloby, môže v ňom vykonať také zásahy, ktoré zachovávajú podstatu petitu a nemenia jeho zmysel. Súd v žiadnom prípade nie je viazaný do najmenších podrobností výrazovými prostriedkami použitými v texte petitu alebo jeho doslovným znením a môže výrok svojho rozhodnutia, než zodpovedá doslovnému zneniu žalobného petitu formulovať odlišne / bez toho, aby sa dopustil procesnej vady y v zmysle § 237 písm. e / O.s.p., dokonca je povinnosťou súdu upraviť formulačne petit žaloby tak, aby zodpovedal objektívnemu hmotnému právu a aby jeho formulácia zodpovedala dovoleným spôsobom výkonu rozhodnutia. Požiadavka ust. § 79 ods.1 vety druhej O.s.p. ,aby zo žaloby vyplývalo, čoho sa žalobca domáha, neznamená, žeby žalobca bol povinný urobiť súdu návrh na znenie výroku jeho rozsudku. Ak žalobca označil v žalobe presne, určite a zrozumiteľne povinnosť, ktorá má byť žalovanému uložená rozhodnutím súdu alebo spôsob určenia právneho vzťahu, práva alebo právnej skutočnosti, súd nepostupuje v rozpore so zákonom, ak použitím iných slov vyjadří vo výroku svojho rozhodnutia rovnaké práva a povinnosti, ktorých sa žalobca domáhal. Iba súd rozhoduje o tom, ako bude formulovaný výrok jeho rozhodnutia, prípadným návrhom žalobcu na znenie výroku rozhodnutia pritom nie je viazaný. Pri formulácii výroku rozhodnutia súd musí dbať, aby vyjadroval / z obsahového hľadiska / to, čoho sa žalobca žalobou skutočne domáhal (rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo 254/2009). Petit nemusí byť úplne presný a podrobný, prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov konania a nadmerný tlak na doplňovanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, či nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu (IV. ÚS 31/02, I.ÚS 139/02, II.ÚS 154/08, 7 Cdo 122/2011).

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ust. § 257 CSP. Podľa súdu prvej inštancie žalovaná v konaní úspešná nebola a žalobkyňa síce v predmetnom konaní úspech mala, ale priznať jej náhradu trov konania by podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo spravodlivé, čo vyplýva aj z odôvodnenia predmetného rozsudku.

7. Proti rozsudku včas podala odvolanie žalovaná, a to z dôvodu, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Exekučné konanie č. Ex XXX/XXXX sa začalo na základe právoplatných a vykonateľných exekučných titulov zo dňa 30.8.2007 (predpísaných PV XXX/XXXXX/XXXX zo dňa 27.2.2007), ktoré nadobudli právoplatnosť dňa 13.3.2007 a vykonateľnosť dňa 2.4.2007. Exekučné konanie prebiehalo, keďže žalovanej neboli doručené rozhodnutia o povolení obnovy konania.

Exekúcia teda prebiehala na základe spôsobilých exekučných titulov a v súlade so zákonom. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku poukazuje na to, že prijaté plnenia na pohľadávky vymáhané v exekúcii od A.. M. vo výške 3.523,71 eura boli neoprávnené, čím došlo k bezdôvodnému obohateniu. Podľa názoru žalovanej boli vymožené peňažné prostriedky prijaté na úhradu konkrétnej pohľadávky a na úhradu tejto pohľadávky taktiež boli použité. Pohľadávka žalovanej, ku ktorej boli peňažné prostriedky prijaté bola dôvodná a jej výška bola až oveľa neskôr rozhodnutím Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vydaným v rámci obnoveného konania, zmenená len nepatrne. Čo je však rozhodujúce, prijaté úhrady nedosahujú výšku, ktorá bola žalovanej zo strany Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou v rámci obnoveného konania priznaná, a preto sa v žiadnom prípade nemôže jednať v prebiehajúcom exekučnom konaní o neoprávnené prijatú sumu a nemohlo teda dôjsť ani k bezdôvodnému obohateniu sa žalovanej. Na základe vyššie uvedeného žalovaná žiadala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu žalobkyne ako nedôvodnú zamietol.

8. Voči podanému odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa, ktorá uviedla, že odvolanie považuje za neopodstatnené, nakoľko žalovaná neuviedla žiadne nové dôkazy a podklady, ktoré by potvrdzovali jej tvrdenia. Z vyššie uvedených dôvodov žiadala rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť.

9. Žalovaná využila odvolaciu repliku, v ktorej uviedla, že podľa jej názoru práve jej vyjadrenia zo dňa 7.11.2017 boli dostatočnými dôkazmi k vyhodnoteniu situácie, kedy sa konanie žalovanej v žiadnom prípade nemohlo posúdiť ako bezdôvodné obohatenie. Tak vo vyjadrení zo 7.11.2017, ako aj v odvolaní z 31.5.2019, celý proces výkonu súdnej exekúcie nebol z hľadiska zákonnosti vyhodnotený ako nezákonný, a preto ani peňažný výťažok z neho nemožno označiť ako bezdôvodné obohatenie.

10. Žalobkyňa využila odvolaciu dupliku, v ktorej v zásade iba konštatovala, že žalovaná opätovne neuviedla žiadne nové fakty, pričom poukazovala na nesprávny postup exekútora M., ktorý jej zablokoval účet 4 dni pred vypršaním lehoty na doručenie zásielky.

11. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je v celom rozsahu dôvodné.

12. Možno konštatovať, že odvolacia námietka žalovanej o nesprávnom právnom posúdení veci je dôvodná. Súd prvej inštancie nesprávne vyložil ust. § 451 a § 454 Občianskeho zákonníka, ktoré vymedzuje prípady bezdôvodného obohatenia taxatívnym spôsobom, ktorý výkladu neponecháva veľký priestor. Právna úprava bezdôvodného obohatenia neplní sankčnú (a tým ani preventívnu) funkciu a jeho pôsobenie je čisto reparačné a sledujúce morálnu zásadu spravodlivosti, aby sa nikto neobohatil na úkor iného. Súdu rozhodujúcemu o žalobe nemôže postačovať zistenie, že rozhodnutie, na základe ktorého bolo plnené (nie je rozhodujúce či plnenie bolo dobrovoľné alebo bolo vymožené v exekučnom konaní), bolo následne zrušené, resp. došlo podľa procesných predpisov k strate jeho účinnosti. Ak sa totiž domáha vrátenia plnenia ten, kto plnil povinnosť na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, závisí dôvodnosť jeho návrhu na splnenie povinnosti vrátiť plnenie od toho, či právny dôvod jeho plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Ak právny dôvod plnenia podľa hmotného práva tu bol, tak potom trvá naďalej bez ohľadu na to, či právoplatný a vykonateľný exekučný titul, ktorý toto právo iba deklaroval, bol či nebol zrušený. Otázkou, či tu bola povinnosť plniť podľa hmotného práva a rozsah tejto povinnosti rieši súd v konaní o návrhu na vydanie bezdôvodného obohatenia ako predbežnú. Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého bolo plnené, by došlo k bezdôvodnému obohateniu toho, komu bolo plnené len vtedy, ak by právny dôvod plnenia reálne nespočíval v hmotnom práve. Tu odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MCdo /17/2009 z 23.11.2011.

13. Pri svojom rozhodovaní súd prvej inštancie ako predbežnú otázku neposúdil otázku, či žalobkyňa mala podľa hmotného práva (bez ohľadu na právoplatný a vykonateľný exekučný titul, ktorý bol následne zmenený) povinnosť žalovanej plniť. Vzhľadom na vyššie uvedené, teda nemožno akceptovať argumentáciu žalobkyne, resp. súdu prvej inštancie, že žalobkyňa plnila na základe exekučného titulu,

ktorý bol dodatočne zrušený, resp. zmenený, pričom vzniklo bezdôvodné obohatenie, pretože súd prvej inštancie nijako neposudzoval a nehodnotil otázku existencie hmotnoprávneho nároku na zaplatenie pohľadávky zo strany žalovanej. Vyššie uvedenému posúdeniu práv a povinností sporových strán nebráni ani ust. § 61 Exekučného poriadku, ktoré svojou úpravou zákazu restitutio in integrum v exekučnom konaní sleduje iný účel a nemôže sa dotýkať hmotnoprávných vzťahov vzniknutých z bezdôvodného obohatenia, pre vznik ktorého je bez významu, či bolo plnené dobrovoľne alebo na základe núteného výkonu rozhodnutia. Možno teda uzavrieť, že odvolací súd v odvolacom prieskume zistil, že nebola správne vyriešená taká predbežná otázka súdom prvej inštancie, ktorá mala kľúčový význam pre posúdenie opodstatnenosti žalobkyňou uplatneného nároku. Zároveň odvolací súd dáva do pozornosti, že v rámci obnovy konania, boli vydané platobné výmery, ktoré len v nepatrnnej miere, a to v jednom prípade 18 centov a v druhom prípade o 77 centov sa odlišovali od pôvodných rozhodnutí, ktoré boli predmetom exekučného konania. Zároveň možno konštatovať, že v rámci exekučného konania nebola vymožená plná suma z týchto platobných výmerov, a tak aj s prihliadnutím na rozdiel zmeny výšky u platobných výmerov, nie je možné hovoriť o bezdôvodnom obohatení, aj vzhľadom na to, že nikdy a nikým neboli spochybnené dôvody a zákonný hmotnoprávny nárok žalovanej na dlžné poistné a poplatky z omeškania.

14. Vychádzajú z vyššie uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, a to v zmysle ust. § 388 Civilného sporového poriadku. Vzhľadom na skutočnosť, že dokazovanie pred súdom prvej inštancie bolo dostatočné, pričom súd prvej inštancie iba dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, odvolací súd nemusel dokazovanie dopĺňať vykonaním ďalších dôkazov.

15. O trovách celého konania (nielen v štádiu odvolacieho konania) bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 2 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v konaní úspešná, a preto má vo vzťahu k žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %.

16. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).